

איך בין אַ פּרוכט...

*

איך בין אַ פּרוכט
פאַרטריקנט פאַר דער צייט,
ווי אַ פאַרמעט שמעק איך נאָך
מיין אתרוג־פּרישקייט.
ווי אַ דונער וואָס זעט זיין בליץ
שיינט אין מיר אַ לעבנסשיין
פון אייער טויט אַריין
אין אונדזער תּוך אַריין.

הענג איך ווי אַ שבת־ליכט,
אַ לאַמטערן אין אַ שייער
אַ דורכזיכטיק פּלעקל פון ליכט,
אַ שאַטן פון שפינוועב
אויף אַ ברעקל יקום,
אַ גרענעצל פון בוהו
(בקיצור) אַ גאַרנישמל פון ליכט –
און אַלץ טונקלט ווי וואַן־גאַבס אַ נאַכט
ווי אַ פענצמער, פאַרהאַנגען
און מיינע לעדלעך ווערן שטיל
און מיינע פינגער שוואַך

**

איך פאָר אין דיינע פעלדער,
גאָט מיינער,
איך פאָר...
איך שלעפּ די קלעצער,
גאָט מיינער,
איך שלעפּ...
און אַ מאַמעס אַ טרער
און אַ טאַנץ פון אַ בער
וואָגלען זיך אין מיין שיכורן גאַנג
גאָטעניו,
סוואַקלט זיך...
און גאָבן שטורעם און דורכן רעגן
שלעפּ איך ווייטער די פאַרנעצטע קנויטן;
אַמאָל געוועזן אַ פייער פלאַם,
גאָטעניו,
אַ פייער פלאַם...
און סווייל זיך נישט שלעפּן,
ס'גלוסט זיך נאָך פייער
נאָך וואַרעם און הייס, -
אַ צימרינג גערוד
פון מחשבות וואָס רוישן
אַזוי רואיק, גאָטעניו,
ווי דו וואָלסט עס געווען...

אויב דו וועסט מיין שוועסטער זען
 ווי זי טרעט אויף מידע טרעפ
 זאג איר אז איך וואָלט אירע פיס געוואָשן
 אויב זי וואָלט נאָר וועלן פליען
 זאג איר אז כּוואָלט געוואָשן איר די פיס
 משך שעהען אין די נעכט,
 כּוואָלט איר אין נאָפל איינגעגאָסן
 גאָלדטינט, געבראַכט פון ווייטן בעמען,
 און מיט א פּעדער אויסגעשריבן
 אויף איר ווייסן לייב דעם שיינעם
 – וואָס שיינט נאָך היינט אין נעכט פון לבנה
 צווישן די קנייטשן פון מיין ליילעך –
 ווי אן אתרוג ביזן פיתם
 אויסגעקוקט איר און געשמעקט איר
 און מיט ח"ן און מיט יצר
 אויסגעפילט די ווייטע וועגן
 וואָס פירן דאָרט וואו פּרדס רומט.

אויף מיין שרייבטיש

איך האָב
צוויי אַשנבעכערס
וואָס הויפן זיך אָן
מיטן אַש און מיט רעשמלעך
פון ניט־פאַרברענט פאַפיר

(ווי קליינע מגילה רעשמלעך,
ווי קטורתלעך
וואָס וויקלען מגילהבלעך
ווי געטרייע תכריכימלעך
וואָס קוקן אַרויס דורכן ברען)

איינער – איז אַ קערהלע פון אַ בעכער
מיט ראָזן באַצירט
וואָס איז געווען דאָס פוסבענקעלע
פון מיין טאַטנס זילבערנעם בעכער
און איינער – אַ קופערן דעקעלע
פון אַ רונד קליין שאַכטעלע
(אַמאָל איינגעקויפט אין יפו, אין אַ טאַג
פון מיין לעבענסשפּאַציר)
און אויפן אויבערשטן פון דעקל שטייט
איינגעקריצט:

שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד
ערשט איצט איבערגעלייענט.

אויף דער אַנדערער זייט –
געקענט עס אומקערן ווייל ס'איז
ליידיק כעת
שטייט אויך יברכה ה' וישמרך
(גוטע נייעס!)
דאָס טעצעלע איז פול,
דאָס דעקעלע איז ליידיק,
האָב איך עס אומגעדרייט –
דאָס טעצעלע איז פול מיט אַש
איז לוינט זיך מסתמא נישט
זיין סטרא אחרא צו זען:
מסתמא איינגעקריצט אַ נומער.

אַ, די שונאי ישראל,
מיר זאָלן אַזוי נישט וויסן פון קיין צרות.